

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio XIV. De humilitate Jesu Christi in sua Incarnatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

hi vivendi, agendique forma norma que erunt.

Magister, sequar te, quocunque ieris. Math. 8.

Trabe me post te, & curremus in odorem unguentorum tuorum. Cant. 1.

Magister, ad quem ibimus? verba vite aeternae habes. Joan. 6.

MEDITATIO XIV.

De humilitate JESU Christi in sua Incarnatione.

Postquam generatim constituimus sequi, & imitari Servatorem nostrum, explorandum nunc speciatim erit, in quo potissimum ipse, nos sui Imitatores esse, velit, quæque media ad reparandam Patris sui gloriam magis propria, & idonea judicet, qui est unicus Incarnationis scopus, & etiam tuus in præcedente Meditatione esse debuit. Id quod maximè in exemplis vitæ ipsius occultæ deprehendemus. Est enim nullum sit vitæ Christi Mysterium, quod nobis non omnium Virtutum exempla describat, in unoquoque tamen videtur particularis aliqua Virtus præcipuè

mi.

Meditat. Decima Quarta. 161

micare. Sic humilitas singulariter elucet in ipsius Incarnatione; sic paupertas in Nativitate; corporis afflictatio in Circumcisione; resignatio in Patris sui Voluntatem ex fuga in Ægyptum; obedientia in subjectione, qua in omnibus promptum Beatissimæ Mariæ, & S. Josepho, triginta, quibus latuit, annis morem gessit. Hæ sunt quinque illæ Virtutes, quæ è diametro opponuntur quinque præcipuis obstaculis, quibus reparatio gloriæ DEI impeditur, & ipsius regnum ex hominum cordibus excluditur. Nempe: superbiam, aut immodico gloriæ desiderio; avaritiæ, aut insatiabili auri, argentique fami; proclivitati in oblectamenta corporis, sive immoderato voluptatum amori; ambitioni, sive nimio emergendi ad honoris gradus studio; intemperanti denique quidquid pro libitu agendi licentiæ, qua quis propriam suam in omnibus sequi voluntatem nititur. Hæ sunt, inquam, quinque Virtutes his quinque vitiis rectè, & ex adverso oppositæ, quæ etiam sequentium Meditationum argumentum erunt.

PUN-

PUNCTUM I.

Humilitas Christi in sua Incarnatione.

CONSIDERA I. S. Paulum, ut profundissimam, quæ unquam fuit, humilitatem describeret, sic de Incarnatione Christi, fuisse locutum: *Exinanivit semet ipsum.* Ad quæ verba notabis: non esse, si propriè loquamur, nisi solum Hominem-DEUM, qui se verè possit humiliare. Homo humiliare se non potest, quia infra id, quod est, demittere se non potest. Pro principio habet nihilum, & peccatum; pro termino sepulchrum, & infernum. Potestne se infra hæc abjicere? Longè minùs DEUS se humiliare potest, cum Majestas, gloria, & omnis excellentia magnitudinis ipsi necessariò insitæ sint. Solus igitur Homo-DEUS capax est, qui se humiliare possit. Postquam enim DEUS hominem

Meditatio Decima Quarta. 163

in unitate Personæ sibi univit, jam omnes hominis infirmitates DEO conveniunt. Atque ita Omnipotens evasit debilis ; Immensus intra Virginis sinum conclusus ; Æternus factus est infans unius diei ; Immortalis subditus morti. DEUS infinite beatus, infinite liber, & à nemine prorsus dependens, omnes hominis misérias subiit, excepto solo peccato. Quæ humilitas ! quàm profunda sui demissio ! Erubescere, anima superba, quæ, cum nihil, & quod deterius est, peccatum sis, tantam tui submittendi difficultatem prodis, DEO interim se eò usque humiliante.

Considera 2. nihil æquè pretium Divinæ gloriæ extollere, nihil ita temeritatem peccati illam violentis ob oculos ponere, ac videre, Hominem-DEUM, ut illam repararet, suâ se magnitudine exuere, imò se quasi ad nihilum reducere : *exinanivit semet ipsum.* Rectè ne huc usque hanc veritatem concepisti ?

cepisti? & si concepisti, poteritne tibi tam moleste accidere, DEO exiguum honoris punctum offerre, dum vides, Hominem-DEUM, omnem gloriae, & dignitatis suae excellentiam, seque totum ipsi consecrare?

Confidera 3. Humilitatem, sui-que demissionem necessario praestantissimam, & maxime propriam, glorificandi DEUM, medium esse debere, postquam Christus JESUS, qui est aeterna Sapiencia, illam ad restaurandam Patris sui gloriam elegit. Ita omnino est, mi DEUS, quod profundius Filius tuus humiliatus fuit, eò magis tu fuisti glorificatus. Nec tibi unquam jucundius spectaculum obtigit, quam cum JESUM infantem, pauperem, & exinanitum vidisti. Tunc enim te continere non poteras, quin diceres: *Ecce filius meus dilectus!* Tunc etiã Angelicus Chorus suavissimo concentu cantavit: *Gloria in Excelsis DEO!* Nisi igitur me tibi,

DEUS

DEUS meus, humiliatum, & exinanitum sistam, nunquam tibi gratum exhibebo spectaculum, nunquam te verè glorificabo.

PUNCTUM II.

Gloria Hominis ex humilitate post Incarnationem.

CONSIDERA: postquam HOMO-DEUS per Incarnationem se ipsum exinanivit, veram hominis gloriam in humilitate consistere, quam aut ipse inquit, aut aliunde oblatam, pro DEO acceptat. Cùm enim homo nihil excellentius præstare possit, quàm procurare, aut reparare DEI gloriam, omne id, quod ad tam nobilem, tamque illustrem finem conducit, verum ipsi solidumque honorem conciliat. Certè JESUS Christus nullam aliam ob causam in mundum venit, quàm ut Patris sui gloriam
repa-

repararet. Sed in hūc finem humilitatem, & sui abjectionem elegit; ut dubitari jam non possit, quin hoc sit præstantissimum, & aptissimum recuperandæ, & procurandæ Divinæ gloriæ adjumentum, & quod consequens est, opportunissimum etiam, ad comparandum verum homini honorem, medium. Atque ita anima ignota, contempta, & inter homines abjecta, quæ animô submissô & promptô humilitatem, suique depressionem, quàm DEUS immittit, excipit, quæ sibi in illa placet, quæque illam quærit; sanctorum virorum, imò etiam ipsiusmet DEI, judiciô, affurgit ad statum elevatissimum & gloriosissimum, in quo creatura constitui potest. Credisne hoc? esne ita persuasus? Tam certus, securusque iste Fidei articulus est, quàm certum verumque est: DEUM pro nobis esse incarnatum. Heu! si de hoc convicti, persuasique sumus, fierine potest, ut nos, qu

qui tanto cum studio inanem venamur gloriam, etiam deinceps tantopere fugiamus abjectionem, nostrique contemptum? Anne igitur infideles sumus, & perfidi? Ita sanè quis meritò existimet, qui nostram vivendi rationem, & horrorem inspicit, quo humilitatem averfamur. Sunt quidem aliqui, non inficior, qui credunt hanc veritatem, sed ad cognitionem duntaxat, non ad actionem; paucissimi enim illam verè ruminant, & ad penetralia cordis demittunt. Pauciores adhuc sunt, qui illam sibi vitæ, morumque regulam statuant. An non tu quoque es ex istorum numero? si ita: agnosce tuum errorem, & coram DEO confundere.

Altera ratio, quæ demonstrat, veram Christiani hominis dignitatem & gloriam consistere in humilitate, sui que despicientiâ, est: quòd, cum Christus JESUS sit absolutissimus omnis gloriæ & magni-

gnitudinis Christiani hominis exemplar & principium, ut dubitari non potest, nos aliter verè magni evadere non possimus, nisi quantum ipsi conformamur, & similes reddimur. Sed quid est, quod nos Christo similiores efficiat, quàm contemptus & humilitas, cujus vita nihil aliud fuit, quàm continuum hujus virtutis exercitium.

Hæ rationes an non fundatæ sunt in primis veritatibus, quibus velut fundamento Christiana Religio innititur? Unde ergo venit, quòd illis non convincamur? Quid? si in obsidione urbis Rex privati militis munus obiret, nunquid humiles etiam actiones Regis ductu susceptæ, honorificæ haberentur? nec unus omnium foret, quacunque deniq; dignitate emereret, qui non sibi honori duceret, in hoc, Regis exemplum sequi. Et tu mi Redemptor, tantum potestatis in animos Christianorum non

Meditatio Decima Quarta. 169

non habeas? Et tu non possis su-
am humilitati vilitatem absterge-
re, eamque reddere gloriosam, i-
ta jam tuò exemplò illustratam?
An nos indignum homine judica-
bimus, quod Homo - DEUS se di-
gnum censuit? Habemusne fidem,
& credimus, JESUM Christum
esse DEUM, quòd tam parum i-
pfius exemplò moveamur? Ah, a-
nima mea! non inferamus hanc
injuriam Christo! Quin vos, op-
probria, calumniae, depressiones,
quiscunque vestri horror naturam
agitet, vos, inquam, chara deinceps
cordis mei deliciae eritis, post-
quam etiam cordis Christi fuistis.
Per vos me illi similem efformabo;
per vos meum erga ipsum testari
amorem, & suum erga me mere-
ri poterò. Quòd si mundi asse-
clae gloriam suam ponant in facu-
li fastu; ego meam in humilitate,
& mei despicientiâ collocabo cum
JESU, propter JESUM, & in JE-
SU.

H

Quod

*Quod altum est hominibus, a
bominatio est ante DEUM. Luc.
16.*

*Reges gentium dominantur eo-
rum: vos autem non sic; sed qui
major est in vobis, fiat sicut minor.
Luc. 22.*

*Intoleranda superbia est, ut u-
bi se exinanivit Majestas, ver-
miculus infletur, & intumescat.
S. Bernard.*

MEDITATIO XV.

De Paupertate Christi in sua Nativitate.

Prælud. 1. Constituemus nos in stabulo
Bethlemitico, & ibi considerabimus DE-
UM infantem in præsepio paleis incuban-
tem.

Prælud. 2. Petamus à D^{no} gratiam be-
ne concipiendi grandia illa Mysteria, quæ
in præsepio apparent, ut inde profectum
hauriamus ad vitæ morumque emenda-
tionem.

PUN.